

mod. Väras tõtsemat waatamist nägin mina, et need mitte linnud ei olnud, vaid inimesed, üks mees ja üks pojale, ühe jen fülgje linni fülmetsa-
nud laewawarene peal maas. Kohe laffsin mina ühe abipaadi wette lasta. Teine boatsmann ja neli sõudjat astusid sisse ja vägema aetudega
saiwad nemad pea üle mee õnnetumate juure,
tösisid neid paati ja töösid tagasi. Sel
filmapilgul sündis suur muntus ölkus. See-
mäest, mis pikkamisi lõune poole ujus, lehtas fülm
öhl wälja; tuul waifis järsku; päike oli veri-
punane ja näitas palju suurem wälja. Juba
tölk aega enne kui korraliselt ilmal, haffasid
tähed paistma, aga ilma läigita, nagu suremas.
Mina panin hoolega fanget, suurte punaste ja
puna-kollakate pilvedega taetud taewa-weeru tähele,
mis minutist minutini pakkemata läksid. Tuule-
hood puhusid läbi meie purjetiku.

"Aeg on kostu tömmata", hüüdsin mina.

"Purjad kostu!" hüüdis tüürmann ja tema
vise kostis läbi tuule kostina, kutsus madrusid
mastidele, purjesi wähendama.

Abipaat tuli ligemale. Sel filmapilgul, kui
häädalbied üles tömmatud saiwad ja paat meie
laewa körwa joudis, farjus esimene boatsmann
järsku, kes madrusete töö üle valwas, ja tuli
hirmuga minu juure.

"Mis on, Bruno?"

Sõrmega hirmus tahva ja nörkenud mehe
peale näidates, seda tema pojalesega kaks madrust
trepiid üles kandsid, fogelbas esimene boatsmann,
telle nägu kostumisest tarretanud oli:

"Seal tema on!"

"Kes?"

"Aga — see mees — see mees — seda mina
oll, Teie iiste peal nägin."

Mina tahtsin vastata, kui ülespidi woabas es
üht tulekera nägin. See paistis meie pea-kõhast
ja langes suumawa kuuli fusinaga metesse, just
meie laewa körwas.

Sel samal filmapilgul näis taewas hirmja
raksumisega lõhlema. Meie laew põrus põhjast
laeni, nagu oleks talju vasta põelanud. Vihiin,
rahe, lõue ja wäss. Lõik langes järsku meie peale,
funa mere veski paesudes, mustais, wahutavates
laene-mägedes taewani töusma näitas. Torm
lõhtus vasta meie laewa tagumist otta, mille
esimene ots laenetest hoolimata issa jälle NW. 1/2 W.
poole põöras. See oli meie peosimine. Vasta-
panemata wõimuga saime meie issa edasi lihuta-
tud. Oli esimene hoog üle, siis toibusid lõik
jälle ehmatusest ja meie laffsimine ennast seertuvelest
edasi ajada.